

De Socialistes, Comuns i eixamplar la base

written by Adam Majó | 20 de març de 2018

1. Podem discutir si l'actual majoria social i política ens dóna la força suficient per fer efectiva la República, ara bé, en allò que segur que tots els republicans estarem d'acord és que si en lloc de 70 diputats i diputades n'hi haguera 90, tindriem encara més legitimitat i més possibilitats d'èxit. Cap partidari de la República pot estar en contra –entenc– d'augmentar el suport popular i polític a aquest projecte iniciat però, certament, no consumat.

2. Els darrers anys de l'àmbit del PSC i del complex món dels Comuns és d'on el republicanisme més nous militants, activistes i votants ha aconseguit. I cada vegada que ens pensàvem que ningú més podria fer el tomb, que els que quedaven eren irreductibles espanyolistes, la realitat ens ha tornat a donar una grata sorpresa. I encara hi ha camp per córrer, sobretot perquè l'Espanya federal, plurinacional i respectuosa (de veritat) amb la diversitat no tan sols no treu el cap sinó que és, cada cop més, una evident quimera. La disjuntiva real és entre la república catalana, oberta, democratitzadora i socialment avançada, i un Regne d'Espanya cada cop més conservador, autoritari, classista i uniformitzador. I davant aquesta disjuntiva encara hi ha molts catalans i catalanes que no s'han decidit i als quals hem d'allargar la mà.

3. El combat republicà no és una batalla que es lliuri en un sol front i amb contendents inamovibles, és una guerra complexa amb multitud de fronts i diversitat d'aliances. Així, segurament té poc no sentit en l'actual moment polític establir pactes electorals o de govern amb el PSC que dóna suport al 155. Ara bé, sí que podem coincidir, per exemple, en la defensa de l'escola catalana o, fins i tot (i malgrat el

mal de panxa), en la denúncia de la situació dels presos, ho hem de fer, sense dubtar-ho. I si l'experiència de Sabadell o Badalona (de pacte estable entre ERC, CUP i els Comuns) funciona i es pot estendre a molts més municipis, doncs, a ulls clucs, sense dubtar-ho.

4. Els primers interessats que el país no es trenqui som nosaltres, els republicans, i per tant hem de construir tots els ponts que calgui amb els contraris a la independència amb qui tinguem causes comunes. Ara bé, cal recordar sempre que el que més ha fet per eixamplar la base del republicanisme ha estat, sobretot i sens dubte, la determinació demostrada. És quan han vist que estem disposats a aguantar cops de porra o a anar a la presó per fer un país nou i millor, que molts indecisos han fet el pas. La il·lusió i el coratge s'encomanen i són la gran màquina de fer independentistes. No ho oblidem mai.